

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 116.

33te Møde.

Onsdagen den 13de Marts.

(Forts.)

— — — Ogsaa dette Retsforhold er saaledes afgjort ved en Høiesteretsdom, hvorefter der ikke heller af de øvrige Fæstere paa Godset senere skal have været reist Spørgsmaal i saa Henseende. Og efterat det ved sidstnævnte Dom ligeledes var afgjort, at Godseieren ikke kan fordrø den under Litr. d paalagede Kjørsel af Brændsel, er det forklaret, at denne Præstation ikke heller senere har fundet Sted paa Godset, undtagen forsaavidt Fæsterne havde ønsket at præstere den som fordeelig for dem.

Forsaavidt dernæst nogen Fæster endnu, tværtimod Indholdet af bemeldte Høiesteretsdom af 16de Mai 1832, maatte svare Skatter af Skovskuld, der hviler paa Skov, som besiddes af Godseieren, hvorom er anset under Litr. c, da maatte særskilt Andragende indgives til Ministeriet, hvorefter det skal blive paaseet, at den fornødne Berigtigelse i saa Henseende finder Sted.

Hvad de øvrige af de ovennævnte Ankeposter angaaer, da maa jeg i Almindelighed henholde mig til ovennævnte Bemærkning, at de ikke egne sig til offentlig Undersøgelse eller ministeriel Afgjørelse, idet jeg dog ikke skal undlade at tilføie, at da Lovgivningen ikke indeholder nogen præceptiv Forskrift, hvorved det forbydes Fæstere og Godseiere at komme overens om Maaden, hvorpaa, og det Forhold, hvori de omhandlede Skatter skulle udredes af dem, skjønes der ikke at være noget imod, at Fæsterne ved det oprettede Contractforhold paatage sig at udrede de fulde Skatter.

Det kan ogsaa erindres, at de fremsatte Ankepunkter, om de end ellers oprindeligt egne sig til en offentlig Undersøgelse, saavidt skjønes, angaae den forrige, nu afdøde, Eiers Besiddelsestid, i hvis Bo Proklama, saavidt

Ministeriet bekendt, har været udstedt og forlængst er udløbet, og i alt Fald er Intet oplyst om, at det Ansvar, der muligen kan have paahvilet den ældre Besidder, reiligen skulde være gaaet over paa hans Efterfølger, og selv om virkelig saa var, maatte det tidligere Ansvar i alt Fald være et reent civilt Krav hos den nærværende Besidder, der ei kunde gjøres til Gjenstand for en offentlig Undersøgelse.

Det maa paa den anden Side vistnok erkjendes, at den omhandlede Disposition af 1780, der ei længer passer til den nyere Lovgivning om Udskifning, Høiesterets Bestemmelse, med flere Gjenstande, fremkalder et usikkert og uheldigt Forhold, til Ulempe saavel for Godseieren som Fæsterne, men medens det, som bemærket, ei staaer i Ministeriets Magt ad den administrative Vej eller ved offentlig Undersøgelse at fjerne denne Ulempe — hvorimod de ved nysnævnte Omstændigheder fremkaldte Tvistigheder maae afgjøres af Domstolene — er det dog at haabe, at naar den paatænkte Lov om Afløsningen af Fæstevangen maatte blive givet, vil der ogsaa i samme kunne optages Bestemmelser, som paa en billig og retfærdig Maade kunde fjerne Forviklinger af den omhandlede Beskaffenhed, hvilket Ministeriet navnlig har forsøgt i den Plan til Fæstegodssets Overgang til Selveiendom, som i Diebliffet foreligger den nedsatte Landbocommission til Betænkning. Ministeriet skal dernæst gaae over til den anden Deel af det ovennævnte Andragende, hvori er yttret den Formening, at de meddeelte Tilladelser til Nedlæggelse af Bøndergaard paa Skjoldnæsholms Gods staae i Strid med den omhandlede Disposition af 26de August 1780.

Det er i denne Henseende andraget, at der i Begyndelsen af dette Aarhundrede er nedlagt 7 Gaarde i Balsøllille, uden at det er bekendt om dertil har været meddeelt Tillæ-